

ЧАСТКОВЕ МІСЯЧНЕ ЗАТЕМНЕННЯ В ЛІТНЬОМУ САДКУ. ЕЛЕГІЯ

5 червня 2020 року

– Ну й що тут такого? – премило надувши губки, мовила бордова півонія. – Подумаєш, часткове місячне затемнення, а стільки про нього розмов, стільки шереху!

Їй ніхто не відповів – усі прикинули, прислухаючись до ледь чутного тремтіння в жилках, яке сповіщало про наближення події.

– Пхе! – голосніше виступила бордова півонія. – Я он теж можу частково загулитися, і що там той місяць!

І вона кокетливо прикрила половину свого пишнопелюсткового лику зеленим листком.

Біла півонія це одразу запримітила, і їй закортіло повторити півоніезатемнення, але вона не наважувалася, бо вродилася не така розкішна, як бордова, і тому соромилася.

А от біла ромашка, хоч і проста з виду, мала рішучішу вдачу. Вона підняла свій листочок, та ба, не дотягнулася до личка, бо випнулася аж ген-ген яка висока, обігнавши свої листочки й залишивши їх далеко внизу. «Ох», – зітхнула, проте не засмутилася й не розгубилася. «Допоможи, друже», – звернулася до сусіда іриса. А той і радий старатися. Свій довгий листок посунув і половину ромашки прикрив. Подивився на неї та й собі половину своєї фіолетової квітки затінив.

– Ой! Ой! – аж підстрибнули рожева й голуба ромашки, таке уздрівши. – І нам, друже-ірисе, допоможи, і нам! – в один голос попросили. Ірис чемний і послужливий, двічі себе кликати не примусив, листя мав достоту багато, усім пособив. Ромашки задоволені, прикрите око примружили, а другим грайливо на решту квітів позирають.

Тут і барвінок не втримався. Гратися – то гратися! Раз-два – й усі свої квіточки наполовину поприкривав. За барвінком – клематис: якщо малому до снаги, то чому б і йому, такому великому, до руханки не долучитися.

Конвалії в захваті спершу зовсім за свої широкі листки поховалися, трохи посиділи так – аж скучно, нікого не видно, невідомо, що в садку відбувається, тож трохи визирнули і з радістю збагнули, що це ж саме так і треба!

Анемони за конваліями – ми теж не згірша команда, ми теж дружно можемо – й одна одну листячком наполовину позатуляли.

Червоний мак дивився на все те незворушно. Ірис подумав, що макові незручно загулятися, та й із доброї волі його наполовину заслонив. Макові до всієї тієї веремі було байдуже, тож він не став заперечувати.

Нарешті й біла півонія двома листочками, мов ручками, несміливо своє обличчя прикрила. Бордова півонія те помітила й задоволено усміхнулася – їй завжди лестило, коли біла півонія її наслідувала.

Поки все те в садку діялося, зовсім стемніло. З'явився на небі місяць. Світив, чекав, поки його частково закrije земна тінь. Хоч це вже відбувалося з

ним мільйони разів, усе одно хвилювався. Напружився, стиснувся ввесь, аж зменшився трохи.

Виповз із криївки на нічне годування малий слимачок. Зиркнув довкола – ой лишенько! – усі квіти наполовину закриті. «Що то, дядьку, сталося?!» – злякано заверещав. Роззирнувся дорослий слимак навкруги й собі. «Ти ба! – мовив. – Скільки живу, а такого не бачив!»

Почув це місяць, глянув униз у садок – і ніби угледів свої відображення, ніби впізнав себе в усіх напівприкритих квітах, і йому здалося, що й сам став квіткою – живою, трепетною, скороминущою, забув усі мільйони років, коли обертався серед зірок і наслухав розмови галактик, які невпинно розкручували свої спіралі, а пам'ятав лише єдину ніч пружного тремтіння пелюсток, котрі от-от мали розкритися. Від цього відчуття місяць здригнувся, і його порух відгукнувся луною в жилках садових мешканців. Цей трепет відчули всі квіти, навіть погордлива бордова півонія.

– Ах! – мовила вона і зронила одну пелюстку. Пелюстка впала й накрила слимачка.

– Дядьку, рятуйте! – заволав малий. – На мене обвалилося небо!

– Дурний переляку, – бурмотів старий, заповзаючи під бордову пелюстку заспокоювати перестрашеного племінника. – Нічого воно не обвалилося, небо на своєму місці. Просто сьогодні місячне затемнення – треба бути спокійним і уважним.

Місяць почув і це. «Треба бути спокійним...» Спробував розпружитися, не нервуватися, коли його наполовину закрила земна тінь.

– Гей ви там, унизу! – озвався до квітів височений дуб. – Кидайте у свої квіткозатемнення гратися і дивіться, якого незвичайного кольору сьогодні місяць. Таке не щовечора побачиш.

І всі-всі квіти – і бордова півонія, і біла, рожева та блакитна ромашки, й ірис, і барвінок, і конвалії, й анемони, і біла півонія, і навіть мак – повністю визирнули з-за листків, щоб було краще видно, і зорили широко розплющеними очима на незвичний місяць. І тоді квітам примарилося, що вони не скоро-смертні, а довго-довго-літні – такі ж мільйоннорокі, як і галактики.

Маленький слимачок прикинув в обіймах свого дядька.

І тут почалося дійство. Місяць і квіти сполучилися в єдиному сяйві-мареві. Володар нічного неба нарешті збагнув, що відчуває квітка, коли в неї відривається пелюстка, і йому стало щемно-радісно, бо ж навчився боліти жалем, а квіти в садку відчули у своїх чашечках замість пилку звихрений галактичний пил і тоді перестали помічати, як осипалися їхні пелюстки, обважнілі від досвіду мільйоннолітніх галактик.